

«Què fas aquí? Puja!»

En aquest diumenge del Bon Pastor, volem recordar una anècdota molt significativa de la manera de ser del papa Francesc com a pastor proper a la gent. Un sacerdot d'Amèrica Llatina que coneixia el cardenal Bergoglio quan aquest era arquebisbe de Buenos Aires, va anar, com un més, a l'audiència general que el Papa concedeix els dimecres a la plaça de Sant Pere. Francesc el va reconèixer i, amb tota espontaneïtat, li va dir: «Què fas aquí? Puja!» El sacerdot no va dubtar a complir l'ordre i va pujar al costat del Sant Pare. (Apareix, somrient, a la dreta de la foto, a l'esquena del Papa, mentre aquest saluda una nena.)

GLOSSA

Un món nou, una vida nova

Un noi de vint-i-cinc anys educat al marge del fet religiós, que n'ha sentit parlar sempre negativament en l'entorn proper, es fa preguntes sobre el sentit de la vida i de la pròpia existència quan, sobtadament, mor el seu pare. La noia amb qui surt li parla de Jesús. Sent inquietud a partir del que diu l'Evangeli. Coneix, també, l'acció social de Càritas. Entreveu que la fe no són només paraules buides, com ell pensava i li havien dit. Es replanteja la formació espiritual rebuda i, a poc a poc, troba noves respostes i intueix nous horitzons amb sentit. Comença a estar disposat a acollir el do de la fe, el gran do de Déu. Quan altres s'allunyen de Déu, ell sent la necessitat d'acostar-s'hi.

S'integra en un grup de catecúmens i, durant dos anys, s'endinsa en el coneixement i la vivència que l'apropa al Déu que és Pare, Fill i Esperit Sant. Cada setmana es reuneix amb el seu catequista. Comença la sessió amb un quart d'hora de pregària a la capella. Segueix, després, el treball dels continguts previstos a partir de les exposicions del catequista i del diàleg que se suscita entre els companys. Treballen el que la comunitat creient, l'Es-

glésia, creu i confessa. Una setmana i una altra, amb constància i interès creixent. És temps de reflexió i d'acció, d'iniciació en la fe i en la vida cristiana. Molts esquemes es capgiren, d'altres s'han de reformular de bell nou. Acció, pregària i reflexió per accedir amb coherència al camí de les Benaurances, el camí de Jesús.

L'experiència del dolor, viscut amb la pèrdua del pare; l'amor de la xicota, que ha volgut fer-lo participar de la joia de l'amor; la donació incondicional percebuda en el servei als altres; el catecumenat en el marc d'una comunitat cristiana...

L'esperit va bufar mitjançant persones concretes i va portar aquest noi a la *conversió*, a *girar-se vers* Déu, en un procés de creixement i maduració de la fe que va culminar en la celebració comunitària conjunta dels sagraments del Baptisme, de la Confirmació i l'Eucaristia, la nit de Pasqua. Ell i els seus companys participen d'una Vida Nova unint-se a Crist, l'Amic i el Mestre. «Els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou» (2Co 5,17).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església ressuscitada (IV). Les vocacions

L'Església ressuscitada no només està atapeïda de signes visibles de la presència de Jesucrist Ressuscitat, sinó que també es troba farcida de les seves paraules i les seves veus.

El mateix, Jesucrist, segons ens va ensenyar l'Evangeli de sant Joan, és la Paraula. És la Veu i la Paraula perfecta i definitiva. Després de la seva resurrecció la seva veu va continuar ressonant a l'Església arreu del món.

La paraula, quan és dirigida a algú concret, esperant que reaccioni amb la seva resposta, llavors l'anomenem «vocació». Així, Jesucrist no va fer una altra cosa que «vocacionar», estar cridant constantment; mai la seva paraula no era un crit dirigit al buit o una fórmula abstracta, sinó que sempre interpel·lava, en grup i a persones particulars, esperant una resposta. En aquest sentit diem que l'Església ressuscitada està plena de vocacions, crides de Jesucrist a tots i cadascun de nosaltres.

Si poguéssim sentir-les totes alhora, descobriríem una impressionant harmonia, una simfonia perfectament encaixada i coherent. Perquè totes les crides o vocacions són variacions sobre un mateix tema, són maneres de resposta a una sola i única vocació: la vocació a creure, esperar i estimar. La varietat de vocacions a l'Església es deu a la diversitat de maneres, temps i llocs on es respon a aquesta única crida.

Tanmateix diem que avui «ens falten vocacions». Què volem dir: que no sona l'única crida de Jesucrist; que no sona com a crida personal i concreta? O més aviat que no s'escolta, que se sent amb indiferència, o es percep com ofegada entre sorolls o barrejada amb altres discursos, que la distorsionen?

Tot és possible. L'Església ressuscitada és com una caixa de ressonància, un altaveu, al qual arriba la Paraula de Jesús.

El seu deure és ressonar amb fidelitat. Així i tot, no ens ha d'estranyar el fet que manquin respostes. Recordem que el mateix Jesús experimentà la frustració de no ser escoltat. I és que, així com diem que, per a descobrir signes de vida a l'Església, calen els ulls de l'Evangeli, així també, per escoltar les veus del Ressuscitat ressonant a l'Església, necessitem unes oïdes sensibles a la Paraula.

En efecte, la vocació segueix en això a la fe. Sant Pau ens va dir que la fe comença per l'oïda (cf. Rm 10,17). Direm el mateix respecte de la vocació: que depèn del que escoltem i de com escoltem.

Coneixem la paràbola del sembrador. Jesús ens va ensenyar que hem de tenir orelles per escoltar... o, el que és el mateix, «tenir cor per rebre». El Salm 118,32-40, el missatge central del qual és el seguiment i compliment de la voluntat de Déu, ens diu que això és en realitat cosa del mateix Déu. Per això, segons la traducció catalana, l'invocuem amb aquestes paraules: «Correré pels camins dels teus manaments, si tu m'eixamples el cor.»

Voldríem que la nostra Església existís com a realment ressuscitada. Que fos un immens jardí farcit de flors vistoses, que esperen cridar l'atenció dels insectes per ser pol·linitzades. Si realment vinguessin i realitzessin la seva labor, tindríem abundància de fruits. Preguem perquè totes dues condicions s'acompleixin entre nosaltres.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

► **CONXA MARQUÈS**

Servidors dels més pobres

Tot i la recent creació de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, l'acció preferencial pels pobres en aquesta diòcesi s'ha anat desenvolupant des del moment de la divisió de l'arquebisbat de Barcelona gràcies al treball de voluntaris i professionals. La Conxa Marquès és consellera de Càritas de Sant Feliu de Llobregat i cap de l'Àrea Social.

Quins són els seus principals objectius?

Vetllar perquè es dugui a terme la missió de Càritas a la diòcesi i dinamitzar el desenvolupament dels programes en els quals es vertebrava la nostra acció: infància, gent gran, sense llar... Això passa per treballar i fer equip amb professionals, contractats o voluntaris, perquè la tasca sigui al més eficient.

Per què necessita treballar amb persones en situació de pobresa?

La veritat és que no ho sé. Crec que és una opció que vaig prendre de jove, pensant en la voluntat de deixar el món una mica millor de com l'havia trobat, la necessitat de justícia social, el sentir que Déu m'empenyia a concretar en acció la meua fe... Tot un plegat de motius que un dia em van dur a fer treball social i la sort que Càritas volgués que formés part del seu equip.

Se sent realitzat com a cristià, un voluntari de Càritas? Per què?

Se sent realitzat com a cristià si és la seva fe la que el duu a ser voluntari. I un voluntari no cristià, mogut per altres raons, se sent realitzat com a persona i en comunió amb el voluntari cristià. El voluntari dóna el seu temps i treball de forma lliure, vocacional, estimulant i gratuïtament. Els sentiments i les emocions que rep el voluntari en desenvolupar la tasca encomanada el gratifica enormement i el fa créixer com a persona.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Juan de Dios, con los enfermos auestas

La figura emblemática del servicio cristiano a los enfermos es el portugués Juan de Dios, nacido en Évora en 1495, que primero fue soldado de Carlos V y después trabajó como pastor. En Granada oyó predicar a Juan de Ávila (1539) y se sintió completamente transformado al escuchar su comentario sobre las bienaventuranzas.

Recorría las calles de Granada y llevaba auestas a los pobres y enfermos que encontraba en los soporales y los llevaba a una casa que acomodó con lo indispensable, «donde —decía él— pueda recoger a los pobres desamparados y faltos de juicio y servirles como yo deseo».

Para él, el hospital era un lugar sagrado, casa de Dios, abierto a todos los pobres desamparados sin distinción.

La identificación con el dolor humano marca toda su vida, su actuación y sus fundaciones. Por eso la acogida de la «casa de Dios» de Juan de Dios era universal y no estaba limitada por ningún tipo de consideración social, cultural o religiosa. Cualquier necesitado o desamparado tenía derecho a ser acogido. Murió en 1550 con el crucifijo entre las manos.

En pleno siglo XXI, los Hermanos Hospitalarios mantienen el carisma de su fundador en los hospitales y clínicas; es decir, siguen viviendo el evangelio de la misericordia allí donde existe pobreza, enfermedad y sufrimiento.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

SER PADRES

El valor del esfuerzo

Hay que empezar pronto a hacer de sus hijos personas responsables y autónomas, evitando sobreprotegerlos y hacerles los trabajos que puedan hacer por sí mismos. Pueden fomentar la responsabilidad de sus hijos a partir de un año y medio aproximadamente, poniéndoles pequeñas metas en la actividad diaria, hitos que puedan asumir pero que les supongan un reto personal.

En esta etapa hay que acompañarlos, animándoles a ser responsables y valorándoles el trabajo que hayan hecho (información que he sacado de: www.gen.cat/ensenyament/familiaiescola).

He aquí unos ejemplos:

- Que se vayan acostumbrando, cuando empiecen a caminar, a ordenar sus juguetes, sus libros...
- Valore el esfuerzo de sus hijos cuando cumplan sus pequeñas responsabilidades.
- Acompáñeles en las pequeñas tareas, dándoles apoyo cuando lo necesiten, para que vayan cogiendo confianza.
- Pídales constancia y esfuerzo cuando comienzan una actividad y no la quieren acabar porque les cuesta.
- Explíqueles cuentos o historias donde gracias al esfuerzo los protagonistas pueden conseguir los objetivos que persiguen.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Resucitaremos

Da gozo contemplar la cara de satisfacción de unos padres ante el triunfo de un hijo... o la de los esposos, los amigos, la de aquellos que se quieren bien. ¿Y a nosotros? ¿Se nos nota en nuestra vida la alegría por el triunfo de nuestro Señor Resucitado?

Si, exultantes, decimos: Señor, ¡felicidades!, y nos abrimos a su palabra, en el fondo de nuestro corazón nos parece oírle responder: ¡Felicidades a ti también! «Esta es la voluntad de mi Padre: que el que ve al Hijo y cree en él tenga Vida eterna y que yo lo resucite en el último día» (Jn 6,40); «permaneceremos con el Señor para siempre» (1Ts 4,17); «seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es» (1Jn 3,2).

¿Cómo es Cristo resucitado?... Se muestra a los que serán sus testigos, se acerca al apóstol que le necesita, ofrece la solución a la desazón de una pesca infructuosa, prepara de comer, aviva nuestra respuesta —¿me amas?—, parte el pan de la Eucaristía, bendice, da la Paz, envía en misión... Es Jesús, manso y humilde de corazón, que conserva las llagas de su pasión, que sigue lavándonos los pies... Como hijos, imitando sus actitudes en nuestro hoy nos preparamos para el día que, Buen Pastor, nos lleve con ternura sobre sus hombros junto a él y nos resucite.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 12. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ac 11,1-18 / SI 41 / Jn 10,11-18]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. Romà; sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports.
- 13. □ Dimarts** [Ac 11,19-26 / SI 86 / Jn 10,22-30]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bétharam.
- 14. □ Dimecres** [Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar.
- 15. □ Dijous** [Ac 13,13-25 / SI 88 / Jn 13,16-20]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607).
- 16. □ Divendres** [Ac 13,26-33 / SI 2 / Jn 14,1-6]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió.
- 17. □ Dissabte** [Ac 13,44-52 / SI 97 / Jn 14,7-14]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.
- 18. □ † Diumenge vinent**, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 6,1-7 / SI 32 / 1Pe 2,4-9 / Jn 14,1-12]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies». En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer». Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà». Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble». Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungut el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguïu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia». Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven». Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.»

Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Todo Israel esté cierto de que al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías.»

Estas palabras les traspasaron el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y bautizaos todos en nombre de Jesucristo para que se os perdonen los pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos y, además, para todos los que llame el Señor, Dios nuestro, aunque estén lejos.» Con estas y otras muchas razones les urgía, y los exhortaba diciendo: «Escapad de esta generación perversa.» Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día se les agregaron unos tres mil.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar, / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos:

Si obrando el bien soportáis el sufrimiento, hacéis una cosa hermosa ante Dios. Pues para esto habéis sido llamados, ya que también Cristo padeció su pasión por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca; cuando lo insultaban, no devolvía el insulto; en su pasión no profería amenazas; al contrario, se ponía en manos del que juzga justamente. Cargado con nuestros pecados subiò al leño, para que, muertos al pecado, vivamos para la justicia. Sus heridas os han curado. Andabais descarriados como ovejas, pero ahora habéis vuelto al pastor y guardián de vuestras vidas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Os aseguro que el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda, y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas, camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños.»

Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «Os aseguro que yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estrago; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante.»

Crist, Bon Pastor. Escultura de finals del s. III, Museu de les Termes (Roma)

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Jesús, la porta de les ovelles

L'escena del text d'avui era familiar i coneguda no fa tants anys. En els poblets hi havia un corral comú on es guardaven de nit les ovelles i els cabrits de tothom. Així podien protegir-los millor. De bon matí, els pastors i pastores anaven a buscar les ovelles i, de la porta estant, les cridaven pel seu nom. Les ovelles que reconeixien el pastor o la pastoreta sortien i els seguïen. Els pastors coneixien el nom de cada ovella o de cada cabrit, i les cridaven pel seu nom. Per part seva, les ovelles i els cabrits coneixien la veu del seu pastor o de la seva pastoreta i els seguïen. Aquesta és la base de la paràbola del bon pastor.

Tanmateix, l'auditori no va comprendre l'ensenyament de Jesús. Potser nosaltres tampoc l'entemem per què la pleta comuna dels pobles fa anys que va desaparèixer. En canvi, l'ensenyament de la paràbola és vigent: cada un tenim o hem de tenir una relació personal amb Jesús. Com ell la té amb el Pare. Aquí hi ha el nucli de la paràbola del bon pastor.

Tanmateix, el text d'avui parla de Jesús com de la porta de les ovelles, en una formulació molt èmfatica com tantes d'altres en l'Evangeli de Joan: «Jo sóc el pa», «jo sóc la llum», «jo sóc la vida», «jo sóc el bon pastor», etcètera. La imatge de la porta, però, no surt enlloc més en l'Evangeli de Joan. Ara bé, «jo sóc la porta» és molt proper a «jo sóc el camí». I, en-

cara que la imatge del camí tampoc surt enlloc més en l'Evangeli de Joan, tanmateix sí que se'ns explica què vol dir que Jesús és el camí: «Jo sóc el camí, en tant que sóc la veritat que porta a la Vida» (Jn 14,6). És a dir, Jesús és el camí en la mesura que és la revelació del pla de Déu (la veritat, cf. Jn 1,14.16.17) que ens ha de portar a la vida.

El missatge de l'Evangeli de Joan està tot encabint en aquesta fórmula. Per això, «jo sóc la porta» és l'entrada al camí que condueix a la plenitud. Ho diu el text d'avui en la seva formulació final: «Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir» (Jn 10,10). És la plenitud per a tots.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

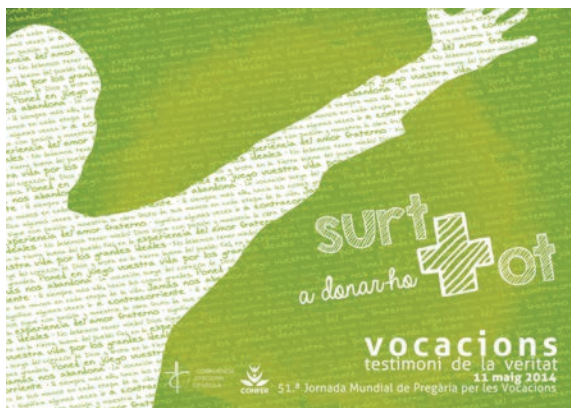
CRÒNICA

Trobada de Setmana Santa de la JOC. Va tenir lloc al Centre d'Espiritualitat Josep Manyanet, de Begues, de Dijous Sant a Diumenge de Resurrecció, amb el lema «No et conformis, ressuscita i actua», amb moments per a la pregària, la celebració, tallers formatius, etc. El bisbe Agustí va assistir a la pregària de Dissabte Sant i després es va reunir amb l'equip de responsables de la JOC.

Vetlla de Santa Maria a Montserrat. Entre la multitud de fidels que van assistir-hi, una trentena de joves de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van participar a la vetlla celebrada el 26 d'abril al santuari. Com que coincidia en dissabte, molts d'ells van allargar l'estada durant el cap de setmana. Abans de sopar un grup de joves aplegats van anar al Camí dels Degotalls, davant la majòlica col·locada pel SIJ durant l'Any de la Fe, a fer una pregària pels joves i la pastoral juvenil de Catalunya (foto). La prevetlla, animada per l'Orquestra Diocesana de Girona, va tenir un accent de preparació al proper Aplec de l'Esperit.

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. Avui, 11 de maig, l'Església sencera celebra aquesta Jornada instituída per Pau VI en el Concili Vaticà II. És una invitació a respondre al desig de Jesús de pregar per les vocacions: «La collita és abundant, però els segadors són pocs» (Lc 10,2).

El papa Francesc, al seu missatge convida a «disposar el nostre cor per tal de ser "terreny bo" per escoltar, acollir i viure la Paraula, i així donar fruit». El lema triat per a aquesta campanya per la Conferència Episcopal Espanyola és «Surt a donar-ho tot», posant l'accent en la generositat de la resposta.

Aplec Pasqual a la Pquia. de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat. Va tenir lloc el passat diumenge 27 d'abril, seguint una tradició començada fa uns anys de celebrar aquest aplec el primer diumenge després de Pasqua, conegut com diumenge de Pasquïetes. Va ser un moment de trobada de tota la parròquia, amb la celebració de la mis-

sa familiar, pisolabis als jardins de la parròquia, sardanes i caramelles (foto), etc. També va ser ocasió per a la confirmació d'un grup de joves de mans del bisbe Agustí, que va presidir l'eucaristia a les 11 hores i va participar a tot l'Aplec.

AGENDA

Trobades de preveres i diaques. En aquest mes de maig estan previstes per al dia 13 de maig, a la Residència Mare Ràfols, de Vilafranca del Penedès, i el dia 27 de maig, a la Casa de l'Església, de St. Feliu de Llobregat. Seguint la línia de formació sobre la fe i l'esperança d'aquest curs, en aquesta ocasió s'abordarà el tema de la fe i els malalts.

Diàleg en família. Dissabte 17 de maig, de 17 a 18.30 h, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Nova sessió d'aquesta iniciativa de la Delegació de Família i Vida, que enguany aprofundeix l'encíclica del papa Francesc, *Lumen Fidei*.

Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. Aquesta tradicional reunió de la vicaria més occidental de la diòcesi tindrà lloc el proper diumenge, 18 de maig, de les 18 a les 20 hores, a Capellades, seguint el costum d'alternar els diversos arxiprestats del territori.

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa de Betània. Diumenge 18 de maig. Predicarà Mn. Bonaventura Acero. Per a més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

FORMACIÓ

Cap de setmana d'Encontre Matrimonial. Dies 16-18 de maig. Organitzat pel moviment del mateix nom, està dirigit a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Casa d'exercicis Sant Ignasi dels Jesuïtes de Sarrià, Barcelona. Per a més informació: tels. 932 188 876 i 936 500 721, www.encontrematrimonial.org.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia resucitada (IV). Las vocaciones

La Iglesia resucitada no sólo está llena de signos visibles de la presencia de Jesucristo Resucitado, sino que también está llena de sus palabras y sus voces.

Él mismo, Jesucristo, según nos enseñó el Evangelio de San Juan, es la Palabra. Es la Voz y la Palabra perfecta y definitiva. Después de su resurrección su voz siguió resonando en la Iglesia a lo largo y a lo ancho del mundo.

La palabra, cuando es dirigida a alguien concreto, esperando que reaccione con su respuesta, entonces la denominamos «vocación». Así, Jesucristo no hizo otra cosa que «vocacionar», estar llamando constantemente; nunca su palabra era un grito dirigido al vacío o una fórmula abstracta, sino que siempre interpelaba, en grupo y a personas particulares, esperando una respuesta. En este sentido decimos que la Iglesia resucitada está llena de vocaciones, llamadas de Jesucristo a todos y cada uno de nosotros.

Si pudiéramos oír las todas a la vez, descubriríamos una impresionante armonía, una sinfonía perfectamente ensamblada y coherente. Porque todas las llamadas o vocaciones son variaciones sobre un mismo tema, son modos

de respuesta a una sola y única vocación: la vocación a creer, esperar y amar. La variedad de vocaciones en la Iglesia se debe a la diversidad de modos, tiempos y lugares donde se responde a esta única llamada.

Sin embargo decimos que hoy «nos faltan vocaciones». ¿Qué queremos decir: que no suena la única llamada de Jesucristo; que no suena como llamada personal y concreta? ¿O más bien que no se escucha, que se oye con indiferencia, o se percibe como ahogada entre ruidos o mezclada con otros discursos, que la distorsionan?

Todo es posible. La Iglesia resucitada es como una caja de resonancia, un altavoz, al que llega la Palabra de Jesús. Su deber es resonar con fidelidad. Aun así, no nos ha de extrañar el hecho de que falten respuestas. Recordemos que el mismo Jesús experimentó la frustración de no ser escuchado. Y es que, así como decimos que, para descubrir signos de vida en la Iglesia, son necesarios los ojos del Evangelio, así también, para escuchar las voces del Resucitado resonando en la Iglesia, se precisan unos oídos sensibles a la Palabra.

En efecto, la vocación sigue en esto a la fe. San Pablo nos dijo que la fe comienza por el oído (cf. *Rm 10,17*). Diremos lo mismo respecto de la vocación: que depende de lo que escuchamos y de cómo escuchamos.

Conocemos la parábola del sembrador. Jesús nos enseñó que hemos de tener oídos para escuchar... o, lo que es lo mismo, «tener corazón para recibir». El Salmo 118,32-40, cuyo mensaje central es el seguimiento y cumplimiento de la voluntad de Dios, nos dice que esto es en realidad cosa del mismo Dios. Por eso, según la traducción castellana, le invocamos con estas palabras: «Me apresuro a cumplir tus mandamientos, porque llenas de alegría mi corazón.»

Quisiéramos que nuestra Iglesia existiera como realmente resucitada. Que fuera un inmenso jardín repleto de flores vistosas, que esperen llamar la atención de los insectos para ser polinizadas. Si realmente vinieran y realizaran su labor, tendríamos abundancia de frutos. Oremos para que ambas condiciones se cumplan entre nosotros.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat